

[Holger Larsen.]

ogsaa Tillægsbeløbet med, det vil sige de 260 Kr., der udbetales af Kommunalbestyrelsen som Tillæg ved svær Invaliditet. Af rent praktiske Grunde har man regnet med Kalenderaaret for Invaliderentens Vedkommende og med Kommunens Regnskabsaar for Tillæggets Vedkommende; man har ikke forment at kunne gøre det paa anden Maade. Kommunalbestyrelsen kan disponere over hele Beløbet under eet. Naar man faar gennemført denne Bestemmelse, tror jeg, man har truffet en Foranstaltning, som vil give disse, man kan næsten sige, de haardest ramte Personer i vort Samfund en virkelig nødvendig Hjælp.

I Lovforslagets §§ 4 og 5 foreslaas der ydet en Brændselshjælp til samtlige de her omtalte Personer, altsaa baade til de gamle, Invaliderne — saavel de almindelige Invalidider som dem med svær Invaliditet — samt til de kronisk syge og endelig til saadanne Personer, som vel er Invalidider i saa høj Grad, at de kan faa Invaliderente, men som i Henhold til Invalidelovens § 17, 4de Stykke, ikke oppebærer den, det vil altsaa sige, Personer, som har under $\frac{2}{3}$ Arbejdsevne, men som i Henhold til den nævnte Paragraf endnu faar Sygepenge eller fortsat Hjælp.

Brændselshjælpen er sat til 25 Kr. for saavel Ægtepar som enlige, dog saaledes, at Personer under 18 Aar ikke kan faa Brændselshjælp; Brændselet skal ligesom i tidligere Aar — det vil sige sidste Aar blev der jo ikke ydet Brændselshjælp — ydes in natura eller ved Mærker, hvorfor de paagældende kan købe Brændsel.

Af Bemærkningerne til Lovforslaget vil det fremgaa, at Udgifterne i og for sig ikke vil blive nogen særlig alvorlig økonomisk Byrde for Staten, idet man regner med, at de samlede Udgifter vil blive 8 730 000 Kr., hvoraf Brændselshjælpen udgør de 3 Mill. Kr. Det bestemmes saa i Lovforslaget, at Staten skal bære de 7/12 af Udgifterne, hvad der er i Overensstemmelse med Aldersrentelovens almindelige Refusionsregler, og Kommunalbestyrelserne slipper altsaa med at betale de 5/12. Jeg finder ikke disse Udgifter faretruende; jeg synes, at saaledes som de gamles og Invalidernes Kaar former sig paa det nuværende Tidspunkt, kan Lovgivningsmagten ikke undlade at træde til og hjælpe.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne minde om, at Hjælpen til de gamle bestandig er gaaet nedad i de sidste Aaringer, i 1923—24 var vi oppe paa et Beløb af 72 Mill. Kr. i samlet Udgift til de gamle, medens man

for Aaret 1927—28 kun er naaet op paa et Beløb af 61,6 Mill. Kr. Her er altsaa foregaaet en betydelig Nedgang i Udgifterne, som naturligvis i nogen Grad skyldes Nedsættelsen, thi hvis man kun skulde have taget Hensyn til Pristallets Fald, vilde man ikke være kommet nær saa langt ned. Ved dette Lovforslags Gennemførelse vil man altsaa opnaa for det første at hjælpe de 120 000 gamle, som lever af Aldersrente, selv om de ikke er Hovedpersoner, og dernæst vil man hjælpe de ca. 25 000 Invalidider med deres Familie, det vil sige, man vil kunne komme til at hjælpe et Par Hundrede Tusind Mennesker med en langt mindre Sum end den, de gamle i Virkeligheden er kommet af med i denne ganske korte Aarrække, og det er dog en Tilfredsstillelse for Mennesker, jeg holder ikke af at sige: med Hjerte, for vi faar stadig at vide af de andre politiske Partier, at Socialdemokrater og Radikale ikke maa tage Patent paa Hjerte og Hjertelighed overfor de svage. Jeg tror nu, man her i Tinget skal regne med, at der sidder et Par Hundrede Tusinde Mennesker ude i Landet, som vogter nøje paa, hvad den høje Rigsdag vil gøre med dem, om den vil komme dem til Hjælp eller ikke, og jeg henstiller til samtlige Partier at arbejde med paa dette Lovforslag — et Lovforslag er jo aldrig et Ultimatum —, og jeg henstiller derfor, at man gaar ind i et Arbejde, men ikke et Arbejde som det, der præsteredes forrige Vinter, thi da blev der i Virkeligheden slet ikke arbejdet i Udvalget, og at man gør Behandlingen saa kort som mulig, saaledes at vi, saa hurtigt som muligt, kan tilendebringe Arbejdet og dermed være i Stand til, inden Vinteren rigtig sætter ind, at faa Lovforslaget gennemført til Gavn for dem, det drejer sig om.

Kr. Kristensen: Efter de Raab, der har lydt over Venstres Behandling af dem, der er inde under den sociale Lovgivning, og i det hele taget efter den Kritik, man har rettet mod Venstres Arbejde og Ministeriet Madsen-Mygdal, skulde man jo tro, at saa snart vi fik en socialdemokratisk Regering, vilde den gaa i Gang med at omredigere de forskellige Love, som Venstre efter dens Opfattelse har ødelagt. Dette er imidlertid ikke sket, og jeg skal ikke rette nogen som helst Bebrejdelse mod Ministeriet af den Grund. Dels er jeg ikke nogen Ynder af Sommerrigsdage, og dels har jeg den Opfattelse, at der ikke var virkelig Trang til et saadant hurtigt Arbejde. Men naar Ministeriet har haft saa god Tid, maa vi vel